

A tak plynuly dny, kdy oba byli čím dál nervóznější. Tony proto, že obraz nestihne namalovat, a Anna, že nemá co na sebe. Chvilí se zdálo, že do Paříže ani nemůže jet.

Její práce tiskové mluvčí Národního divadla značně trpěla. Přes den běhala po obchodech, večer všechno líčila Tonymu. To, co zatím nakoupila, stále nebylo dost dobré.

Měla i další starosti. Musela si připravit řeč, až se na ni jako na hlavní motiv a živoucí senzaci budou obracet novináři z *Le Mondu* a dalších novin a magazínů. Určitě přijde i televize.

Tony stále maloval.

Již se nemohla dočkat, až v Paříži pozve hoteliéra pana Chevriéra, vystudovaného filozofa a literáta, který se chlubil, že zná Ondřeje Nepelu a ví, kam chodí nakupovat v sobotu Milan Kundera, do Grand Palais na Tonyho vernisáž. Byla jako opilá. Konečně vstupuje do síně slavných žen. Jako Kleopatra, jako da Vinciho Mona Lisa, Goyova Maja, jako Rembrandtova Saskia a další.

A to jsem z nich nejkrásnější, pro jistotu si v duchu dodala. Viděla plný sál diváků a obraz zakrytý bílým plátnem. Ten údiv a úžas, až ho strhnou. To dlouhé ach, co zašumí sálem. Těšila se jako malá holka. Bude to slavný den!

Tony domaloval a ve zvláštním obalu, aby barvy ještě mohly doschnout – dělala mu starost kadmiová oranž –, odeslal obraz speciální spedicí do Paříže.

Anna Tonymu věřila. Byl vynikající malíř. Patřil k těm nejlepším. Neřídil se žádnými módními trendy, věřil jen sám sobě a svým pronikavým očím. Malování bylo pro něj od dětství posedlostí. Namaloval mnoho portrétů, nad kterými se tajil dech. Věděla, že na tomto mu moc záleží. Konečně vystavoval ve městě, kde před čtyřiceti lety studoval na École des Beaux-Arts, než odešel do Itálie.

Den před odjezdem do Paříže si Tony balil tašku.

„Černé džíny, černou košili a černé sako nemám. Za mě mluví obraz,“ zamumlal si.

V Paříži se ubytovali v malém hotýlku s hrázděným zdívkem nedaleko Notre Dame.

Mírná dekadentnost tohoto místa je přitahovala, jezdili sem rok co rok.

Druhý den se prošli kolem Seiny, dali si dobrý, pozdní oběd v řecké restauraci nedaleko hotelu a potom se vydali pěšky přes Tuilerijské zahrady do Grand Palais.

„Máš trému?“ zeptala se Anna Tonyho, když stoupali po žulových schodech.

„Ne, vůbec, těším se,“ řekl Tony.

„A přijede i Guy s Brigitte? Možná budou chtít portrét malého Virgila.“

„Doufám, pozval jsem všechny.“

Instalace rozměrného plátna v prostoru hlavní lodi Grand Palais se podařila. Oběd byl výtečný, Anna krásná, dokonalá a připravená. Oba měli dobrou náladu.

Když vstoupili do sálu, nikdo si jich moc nevšiml, až na ředitele paláce pana Patrica Montaigne a kurátora celého projektu Monumentální díla evropských umělců pana Xaviera Leborgne, kteří je přivítali. Oba se zadívali na Annu. Anna byla napnutá.

Sál plný hostů hučel.

Už to začalo.

„Vážení přátelé, vzácní hosté, dovoluji mi, abych...“ zahájil vernisáž ředitel.

Anna stála v první řadě a napjatě poslouchala. Pak se ujal slova kurátor a pozval na pódium i Annu, jako věčný model malíře. Všichni čtyři se vyjímalí na pozadí bílého plátna. Byli tak rozdílní, že sami tvořili nádhernou kompozici. Zářivá Anna, černý holohlavý Tony, kudrnatý černovlasý ředitel v tmavozeleném obleku a kurátor v červeném svetru, bílé košili a navy blue kalhotách.

Kurátor předal slovo Tonymu, který hlavně všem poděkoval. Anna se usmívala, stála rovně - půlky k sobě, špičky ven, jak ji učili ve škole, zhluboka dýchala, aby vynikla její krásná prsa v hlubokém výstřihu organtýnové halenky.

Všichni netrpělivě čekali na odhalení obrazu.

„Dámy a pánové,“ ujal se mikrofonu ředitel, „prosím, dlouho očekávané monumentální dílo s názvem Druhá tvář malíře Tonyho Castiella.“

Poté přešel ředitel k obrazu a zatáhl za stužku. Nic. Napětí stupňoval několikerým trhnutím. Když znova zatáhl za bílou stužku, látka se konečně v několika vlnách sesunula k nohám Anny, Tonyho a kurátora, kteří stáli zády k obrazu.

Zavládlo hluboké ticho. Lidé zírali na obrovské plátno a nevycházeli z údivu. Anna znervózněla,

ale než si vše stačila uvědomit, dav se začal hýbat, hovořit a ševelit.

Bylo to několik vteřin, které se zdály být nekonečné. Anna se otočila na obraz, vytřeštila oči a podívala se zpět do sálu. Znova se ohlédla a vtom jí vyhrkly slzy, rozeběhla se a ztratila v davu.